

1. Once upon a midnight dreary, while I pondered, weak and weary,
Over many a quaint and curious volume of forgotten lore, –
While I nodded, nearly napping, suddenly there came a tapping,
As of some one gently rapping, rapping at my chamber door.
“T is some visitor,” I muttered, “tapping at my chamber door:
Only this and nothing more.”
2. Ah, distinctly I remember it was in the bleak December,
And each separate dying ember wrought its ghost upon the floor.
Eagerly I wished the morrow; – vainly I had sought to borrow
From my books surcease of sorrow – sorrow for the lost Lenore,
For the rare and radiant maiden whom the angels name Lenore:
Nameless here for evermore.
3. And the silken sad uncertain rustling of each purple curtain
Thrilled me – filled me with fantastic terrors never felt before;
So that now, to still the beating of my heart, I stood repeating
“T is some visitor entreating entrance at my chamber door,
Some late visitor entreating entrance at my chamber door:
This it is and nothing more.”

1. Byla jednou půlnoc tmavá a já znaven poklimbával
nad moudrými poučkami starodávných učebnic.
Když jsem se tak bránil spaní, ozvalo se zaklepání,
něčí slabé zaťukání – zaťukání, víc však nic.
„Někdo asi“, zamumlal jsem, „ťuká na dveře – to nic,
nejspíš návštěva, nic víc.“
2. Vrací se mi zas a znova sychravá noc prosincová,
každý žhnoucí uhlík tehdy ryl svůj odraz do dlaždic.
Prahnul jsem po rozednění, marně hledal ve svém čtení
úlevu a zapomnění na zářivou dívčí líc.
Lenorou je v nebi zvána vzácná panna, jejíž líc
nemá zde už jména víc.
3. Při každičkém zašustění závěsů se moje snění
zvrhlo v přívál neskutečné, temné hrůzy bez hranic.
A tak abych zbavil svoje srdce všeho nepokoje,
řek jsem znovu: „Nejspíš to je pozdní návštěva, víc nic.
Někdo stojí u dveří a chtěl by vstoupit, jinak nic:
To je to – a pranic víc.“

4. Presently my soul grew stronger; hesitating then no longer,
“Sir,” said I, “or Madam, truly your forgiveness I implore;
But the fact is I was napping, and so gently you came rapping,
And so faintly you came tapping, tapping at my chamber door,
That I scarce was sure I heard you” – here I opened wide the door: –
Darkness there and nothing more.

5. Deep into that darkness peering, long I stood there wondering, fearing,
Doubting, dreaming dreams no mortals ever dared to dream before;
But the silence was unbroken, and the stillness gave no token,
And the only word there spoken was the whispered word, “Lenore?”
This I whispered, and an echo murmured back the word, “Lenore:”
Merely this and nothing more.

6. Back into the chamber turning, all my soul within me burning,
Soon again I heard a tapping somewhat louder than before.
“Surely,” said I, “surely that is something at my window lattice;
Let me see, then, what thereat is, and this mystery explore;
Let my heart be still a moment and this mystery explore:
’T is the wind and nothing more.”

4. Pak jsem v duchu sebral síly, bez váhání v příští chvíli
zavolal jsem: „Pane, paní, promiňte mi, chci však říct,
že šlo na mne zrovna spaní – a to vaše zaklepání,
vaše slabé zaťukání znělo tiše jako nic.
Stěží jsem vás vůbec slyšel.“ Otevřel jsem – venku nic.
Kolem černá tma, nic víc.

5. Dlouho stál jsem, do tmy zíral, soužil jsem se, strach mě svíral,
smrtelník snad nesnil dosud sny, jichž já snil na tisíc.
Ticho bylo dokonalé, jedno slovo potom ale
zaznělo a znělo dále, ozvěnou se vracejíc.
„Lenoro?“ – to z mých úst znělo, ozvěnou se vracejíc:
„Lenoro!“ Jen to, nic víc.

6. V komnatě jsem opět stanul, v hloubi duše jsem jen planul,
když se znovu ozval ťukot – zněl teď nahlas trochu víc.
„Jistě,“ řek jsem, „jistě to je něco v okně do pokoje,
podívám se tedy, co je zač ten šramot z okenic.
S klidným srdcem odhalím tu záhadu svých okenic:
Je to vítr a víc nic.“

7. Open here I flung the shutter, when, with many a flirt and flutter,
In there stepped a stately Raven of the saintly days of yore.
Not the least obeisance made he; not a minute stopped or stayed he;
But, with mien of lord or lady, perched above my chamber door,
Perched upon a bust of Pallas just above my chamber door:
Perched, and sat, and nothing more.
8. Then this ebony bird beguiling my sad fancy into smiling
By the grave and stern decorum of the countenance it wore, –
“Though thy crest be shorn and shaven, thou,” I said, “art sure no craven,
Ghastly grim and ancient Raven wandering from the Nightly shore:
Tell me what thy lordly name is on the Night’s Plutonian shore!”
Quoth the Raven, “Nevermore.”
9. Much I marvelled this ungainly fowl to hear discourse so plainly,
Though its answer little meaning – little relevancy bore;
For we cannot help agreeing that no living human being
Ever yet was blessed with seeing bird above his chamber door,
Bird or beast upon the sculptured bust above his chamber door,
With such name as “Nevermore.”

7. Rozrazil jsem okenici, když vtom, křídly třepající,
vstoupil vzrostlý krkavec z dob dnes již bájných zpolovic.
Poklonou mě nepozdravil, na chvíli se nezastavil,
vznešeně jak šlechtic pravý snes se dolů z okenic.
Na poprsí Palladino ke dveřím slét z okenic,
slétl, sed si – a víc nic.
8. Svoji strohou strojeností, svojí vážnou vznešeností
rozjasnil ten ebenový pták mou dosud smutnou líc.
„Hřebínek máš přistřižený, nezdáš se však ustrašený,“
řek jsem, „ptáku zamračený, z břehů noci jdeš mi vstříc.
S jakým ctěným jménem jdeš mi od plutonských břehů vstříc?“
Krkavec děl: „Nikdy víc.“
9. Užasl jsem, jak jen jasný hlas má pták ne zrovna krásný,
ač kdo ví, co chtěl mi těmi zmatenými slovy říct.
Shodneme se totiž přece – sotva který člověk střet se
doma s ptákem, jenž by lehce vlétl dovnitř z okenic.
S tvorem, jenž by nade dveře, na bystu slét z okenic
a měl jméno „Nikdy víc“.

10. But the Raven, sitting lonely on the placid bust, spoke only
That one word, as if his soul in that one word he did outpour,
Nothing further then he uttered, not a feather then he fluttered,
Till I scarcely more than muttered, – “Other friends have flown before;
On the morrow *he* will leave me, as my Hopes have flown before.”
Then the bird said, “Nevermore.”

11. Startled at the stillness broken by reply so aptly spoken,
“Doubtless,” said I, “what it utters is its only stock and store,
Caught from some unhappy master whom unmerciful Disaster
Followed fast and followed faster till his songs one burden bore:
Till the dirges of his Hope that melancholy burden bore
Of ‘Never – nevermore.’”

12. But the Raven still beguiling all my fancy into smiling,
Straight I wheeled a cushioned seat in front of bird and bust and door;
Then, upon the velvet sinking, I betook myself to linking
Fancy upon fancy, thinking what this ominous bird of yore,
What this grim, ungainly, ghastly, gaunt, and ominous bird of yore
Meant in croaking “Nevermore.”

10. Osamělý pták však stále seděl na bystě a dále
neřek víc než těch pár slov, v něž vdech svou duši z plných plic.
Víc už slůvka neproněs – z jeho peří klid se nesl,
až jsem šeptem sotva hlesl: „Měl jsem přátel na tisíc.
Zítřa *on* mě opustí, jak sny, jichž měl jsem na tisíc.“
Pták řek na to: „Nikdy víc.“

11. Překvapen, jak trefná byla řeč, jež ticho prolomila,
řek jsem: „Krom té věty nemá na skladě už jistě nic.
Slyšel svého nešťastného pána strastmi stíhaného
v písničkách tónu žalostného naděje se navždy zříct.
V žalozpěvech slýchal ho vší naděje se navždy zříct –
tím ‚Nikdy, nikdy víc.‘“

12. Krkavec v mé mysli ale budil úsměv neustále,
až jsem stočil křeslo, takže stálo k němu směřujíc.
V sametovém polstrování dal jsem se pak do spřádání
domněnek a do hádání, co ten chmurný pták chce říct.
Co mi chce ten hrozný, chmurný, temný pták z dob zašlých říct,
proč jen kráká: „Nikdy víc.“

13. This I sat engaged in guessing, but no syllable expressing
To the fowl whose fiery eyes now burned into my bosom's core;
This and more I sat divining, with my head at ease reclining
On the cushion's velvet lining that the lamp-light gloated o'er,
But whose velvet violet lining with the lamp-light gloating o'er,
She shall press, ah, nevermore!
14. Then, methought, the air grew denser, perfumed from an unseen censer
Swung by seraphim whose foot-falls tinkled on the tufted floor.
"Wretch," I cried, "thy God hath lent thee – by these angels he hath sent thee
Respite – respite and nepenthe from thy memories of Lenore!
Quaff, oh quaff this kind nepenthe, and forget this lost Lenore!"
Quoth the Raven, "Nevermore."
15. "Prophet!" said I, "thing of evil! prophet still, if bird or devil!
Whether Tempter sent, or whether tempest tossed thee here ashore,
Desolate yet all undaunted, on this desert land enchanted –
On this home by Horror haunted – tell me truly, I implore:
Is there – *is* there balm in Gilead? – tell me – tell me, I implore!"
Quoth the Raven, "Nevermore."

13. Zamyšlený jsem tak seděl, ani slůvko nepověděl
ptáku, který vpaloval v mou hrud' zlý zrak svých zřítelnic.
V čím dál hlubším rozjímání mi pak hlava klesla skrání
v samet, jehož lemování žhnulo svitu lampy vstříc.
Ona však ten modrý samet, žhnoucí svitu lampy vstříc,
nestiskne, ach nikdy víc!
14. Pak vzduch zhoustl, měl jsem dojem, zavoněl, to do pokoje
vklouzli zlehka andělé a dýchli do kadidelnic.
„Nebožáku, zázrak se stal!“, zvolal jsem, „tvůj Bůh ti seslal
andělský mok, abys přestal myslet na tu dívčí líc.
Pij, ach pij ho, ať ti sejde z mysli Lenořina líc!“
Krkavec děl: „Nikdy víc.“
15. „Ptáku nebo ďáble,“ řek jsem, „snad jsi zlým, snad dobrým věštcem,
ať tě seslal Pokušitel, ať mi tě smršť vrhla vstříc,
samotáře statečného – sem, do kraje zakletého,
sem, do domu děšivého – teď mi musíš pravdu říct.
Najdu – *najdu* v ráji balzám? To mi musíš, musíš říct!“
Krkavec děl: „Nikdy víc.“

16. "Prophet!" said I, "thing of evil – prophet still, if bird or devil!
By that Heaven that bends above us, by that God we both adore,
Tell this soul with sorrow laden if, within the distant Aidenn,
It shall clasp a sainted maiden whom the angels name Lenore:
Clasp a rare and radiant maiden whom the angels name Lenore!"
Quoth the Raven, "Nevermore."

17. "Be that word our sign of parting, bird or fiend!" I shrieked, upstarting:
"Get thee back into the tempest and the Night's Plutonian shore!
Leave no black plume as a token of that lie thy soul hath spoken!
Leave my loneliness unbroken! quit the bust above my door!
Take thy beak from out my heart, and take thy form from off my door!"
Quoth the Raven, "Nevermore."

18. And the Raven, never flitting, still is sitting, still is sitting
On the pallid bust of Pallas just above my chamber door;
And his eyes have all the seeming of a demon's that is dreaming,
And the lamp-light o'er him streaming throws his shadow on the floor:
And my soul from out that shadow that lies floating on the floor
Shall be lifted – nevermore!

16. „Ptáku nebo ďáble,“ řek jsem, „snad jsi zlým, snad dobrým věštcem,
při Bohu, jež oba ctíme, při nebesích bez hranic,
prozraď této duši bědné, zda se v ráji nedohledném
se zářivou pannou střetne, v objetí ji vítajíc.
Shledá se tam s Lenorou, svým objetím ji vítajíc?“
Krkavec děl: „Nikdy víc.“

17. „Ať ta řeč náš rozchod značí,“ vykřikl jsem, „ďáble ptačí,
do plutonských nocí vrať se, do bouří a do vichřic!
Nezanech tu pírkó, jež by bylo znakem lži tvé věštby!
Jdi mi z očí jednou provždy – opusť Palladinu líc!
Přestaň klovat moje srdce, přestaň bystě clonit líc!“
Krkavec děl: „Nikdy víc.“

18. A krkavec neodletěl, sedí dál, kde dosud seděl –
nade dveřmi do komnaty cloní bystě bledou líc.
Jeho pohled v sobě skrývá sny, jež pouze démon mívá,
záře lampy na zem splývá, jeho stín mi vrhá vstříc.
A má duše z toho stínu, jež mi lampa vrhá vstříc,
nevzchopí se – nikdy víc!